Een brief aan de gemeenteraad (B2 · NT2 Dutch B2)

Tekst / Transcript

Samir werkte al zeven jaar als leraar geschiedenis op een middelbare school in een middelgrote stad. Zijn klas was een kleurrijke verzameling van jongeren met wortels in tien verschillende landen. Op een dinsdagochtend vertelde een leerling hem dat hij bij de sportclub een racistische opmerking naar zijn hoofd had gekregen. De jongen lachte erbij, alsof het niets voorstelde, maar zijn ogen zeiden iets anders. Samir besloot dat hij niet kon zwijgen.

Die week begon hij met een nieuw project in zijn lessen. De leerlingen moesten onderzoeken hoe hun eigen stad in de jaren zestig met nieuwkomers was omgegaan. Ze vonden oude krantenartikelen, foto's en gemeenteverslagen in het archief. Uit die documenten bleek dat racisme destijds openlijk en zonder schaamte werd uitgesproken. Sommige woningbouwverenigingen weigerden gewoon bepaalde families. De leerlingen waren geschokt, vooral omdat de stad zichzelf altijd als tolerant had beschreven.

Het project leidde tot een tentoonstelling in de bibliotheek. Niet iedereen was daar blij mee. Een lokale politicus verklaarde in de krant dat hij gekant was tegen dit soort initiatieven, omdat ze volgens hem oude wonden openreten. Samir antwoordde rustig dat wonden die nooit schoongemaakt worden, blijven ontsteken. De discussie duurde weken en werd steeds heftiger. Verschillende ouders steunden hem, andere ouders trokken hun kinderen uit het project terug.

In de gemeenteraad ontstond een merkwaardige situatie. De oppositie diende een voorstel in om de tentoonstelling met extra geld te ondersteunen, terwijl het college aarzelde. Er volgde een reeks onderhandelingen achter gesloten deuren, waarin over budgetten en formuleringen werd gepraat. Samir werd één keer uitgenodigd om zijn plan toe te lichten. Hij bracht drie leerlingen mee, wat volgens sommigen niet gebruikelijk was. Juist die leerlingen maakten de meeste indruk. Een van hen legde uit dat de statistieken over schooladviezen nog altijd duidelijke raciale verschillen lieten zien, ook in hun eigen stad.

Uiteindelijk werd het voorstel met een kleine meerderheid aangenomen. Het verzet verdween daarmee niet, maar het werd zwakker. Een groep bewoners bleef brieven schrijven naar de krant. Samir verzette zich tegen hun toon niet met boze woorden, maar met feiten en met geduld. Hij nodigde hun woordvoerder zelfs uit voor een kop koffie in de bibliotheek. Het gesprek verliep beter dan verwacht, hoewel niemand van mening veranderde. Aan het einde van het schooljaar hing er een grote foto in de hal van de school. Daarop stonden de leerlingen die de tentoonstelling hadden gemaakt, lachend en enigszins verlegen. Samir wist dat zij later zelf zouden bepalen wat er met dat verhaal gebeurde. Voor hem was het genoeg dat een minderheid in zijn klas zich eindelijk gehoord voelde.

Try our 6-step method for free and make these words stick.

Listen to this episode online: https://course.interactivelessons.nl/local/podcast/episode.php?id=29454

Start this course for free: https://course.interactivelessons.nl/mod/quiz/view.php?id=2049